

ԱԿՍԵԼ ԲԱԿՈՒՆԵԿ

Չորքան

Տունը գյուղի ծայրին է, ճանապարհի կողքին: Եթե գյուղը ման գաք, էլ ուրիշ ներկած դարբաս չեք ճարի: Կապույտ ներկ միայն նրա հաստ ու ամուր դարբասի վրա կա:

Եվ եթե բաց են դռները, փողոցից կարելի է տեսնել բակն ու տան սրահը:

Բակում բացօթյա մի արհեստանոց կա: Մեծ ու փոքր մուրճեր, սղոցներ, պայտարի գործիքներ, անիվների օղեր, սոնիներ, նոր քաշած տախտակների կույտ, կլպած գերաններ, որ չորանում են արևի տակ:

Ամեն օր մի քանի բանվոր է աշխատեցնում: Մեկը ցեխապատ անում, նոր գոմի պատերը շարում, մյուսը քար է տաշում, իսկ ինքն էլ իր որդիների հետ լուսաբացից մինչև արևմուտ աշխատում է:

Իգուր չէ, որ գյուղում եթե մեկը լավ աշխատող է, ասում են՝

– Չորքա Օսեփի ճանկն ընկնի, մի շաբաթ էլ չի դիմանա:

Ինքն էլ է աշխատում և արհեստավորին շուտշուտ ձեն տալիս.

– Հը՛, քեզ մատաղ, օրը պրծավ, հա՛, շուտ արա, էս շաբթն էլ պատի, իրիկունը արաղ կտամ:

Վարձը կալին է տալու ցորենով: Իսկ մինչ այդ եղածից բաժին է հանում: Եթե մի ծուռ գերան իրեն պետք չի, տալիս է արհեստավորին, տանի խանգարված

կտուրի գերանը փոխի: Կալին հաշվից դուրս է գալու:

Բակի անկյունում գինվորական մի խոհանոց կա՝ կաթսան ժանգոտած,
խողովակը ծուռ:

Մորեխի տարին մի փութ կորեկով է առել: Մտքում դրել է կաթսան
հարմարեցնել արաղ քաշելու, իսկ մնացած երկաթեղենը ծախել:

Խոհանոցի մոտ ընկած է երկանիվ մի սայլ, կոիվներից մնացած: Կարգի է բերել,
ներկել և գործ է ածում, երբեմն էլ քրեհով տալիս:

Տան կից պարտեզն է, գյուղի ամենալավ պարտեզը, ծառերը շարեշար,
գանազան տեսակի, պատվաստած: Միայն նրա այգում կան պասվաստած
ծառեր:

Պարտեզի մոտ բանջարանոցը, որի մի անկյունում մեղունների տասներկու արկղ
կա կարգով շարած:

Պարտեզն ու բանջարանոցը բարձր ցեխապատով է պարսպած, փողոցից միայն
ծառի վերի ճյուղերն են երևում:

Եթե մի հիվանդ մեղր ուզի կամ ձմեռը թթու խնձոր, Օսեփի ներկած դարբասն են
ծեծելու:

– Չկա,– կասի,– ի՛նչ էր, մի քանի խնձոր . – կամ ճանճը էս տարի օգուտ
չտվավ,– և եթե լավ գին տաս, սպասիր տեսնեն, կասի և մատանը կիջնի:

Ընդարձակ բակն ընկած է տան առաջ, որ չորս լուսավոր սենյակ ունի,
փեղկերով, ապակած: Սենյակներում գորգ ու կարպետ կա, պատերին խալի,
երկու լավ մահճակալ, սպիտակ պղնձից ինքնաեռ, ափսեներ ու բաժակներ:

Օսեփն առաջ խանութպան էր, գյուղումն էր առուծախս անում:

Այն ժամանակից է պահել և պատերազմի տարիներում խալին ու սանդուղները
լի պինդ թաքցրել մատանի մի անկյունում:

Խաղաղության հետ ամեն տարի նրա տունը լցվում է, պահածը դուրս է հանում և ավելացնում անընդհատ:

Գյուղում նրան «քոռ գայլ» են ասում: Եվ եթե խոսքը վեր է գալիս Օսեփի վրա, մի ջահել վրա է բերում.

– Նրա ամբարում հլա ինչե՛ր կա...

* * *

Իսկ իրեն որ նայես, բամփես՝ տղի պես գետնին կփակչի. լղար՝ դարմանով պահած ձիու պես, այտոսկրները դուրս ընկած, կարճահասակ, կուզը մի քիչ դուրս ընկած: Նայում ես դեմքին, ասես որդ կերած կարտոշկա լինի, աչքերը փոքրիկ, բզով ծակած, ունքերը կատարյալ բեղ, փափախի մագերից չի ջոկվում:

Բայց գորբա է: Չորս ձի ունի, սեփական գութան, որ նոր է առել: Եթե ուզենա, գութանը մենակ լծելու չափ եզներ ունի... Բայց մենակ չի լծում: Հարաքաշ է անում, եզանց մի ջուխտ էլ գոմում պահում:

Ձեռքից եկածը չի խնայում: Ձեռքափող է տալիս, տոկոս առնում կամ գարնան սերմացու տալիս, կալին մեկին երկու ստանում: Եթե գյուղում մեկը որոշում է մի ոչխար մորթել միսը ծախելու և եթե մենակ ուժը չի պատում, Օսեփը միշտ ընկերանում է, աժան պատահած ոչխարն առնում և մորթում:

Ականջին է հասնում, որ գյուղում մեկը ծախու գերան ունի կամ քարն է ծախում, ուժ չունի նոր շենք շինելու, Օսեփը աչքերը ճպճպացնելով գլխին կանգնած է, գինը նաղդ է տալիս:

Ինչպե՛ս էլ գիտե հարևանի թույլ կողմը: Մի ոտի տեսնի, կկանգնի, աչքի պոչով կնայի, մտքում կհաշվի, թե քանի տախտակ դուրս կգա, և ծառի տիրոջ տեսնելիս կասի.

– Էն մարագիս մի գերան ա պակաս, ծառդ ծախիր առնեն:

Ծառը դեռ արմատի վրա Օսեփի սեփականն է, մի տարի էլ կմնա, երկու տարի էլ, ոչինչ, ավելի է հաստանում:

Կաշի է ծախում: Ձմեռն էլ աղվեսի մորթի հավաքում, ծախում քաղաքում:

Չորքան հին աղաթի փեշից այնքան էլ կախված չի: Օսեփը առաջ էլ եկեղեցի չէր գնում:

Եվ եթե գյուղի կոմսոմոլն ընդունի, նա իր տղաներից մեկին կգրի նրանց շարքերում:

– Մենակ նալոզն ա, որ դժար ա, չենք դիմանում:

Տուրքն է և տուրքի հետ կապված մի շարք խնդիրներ, որ ինչքան էլ գորքան գլխին գոռ է տալիս, չի հասկանում, թե ինչու է այդպես: Եվ իր մտքում որոշել է, թե՛ «միջի մարդն է խառնակիչ»:

Քաղաքից գալիս են շնչագրելու, ապրանքի և հողի ցուցակ անելու: Օսեփն իրեն խեղճ է ցույց տալիս, նվազած ձայնով ասում.

– Ունեն, կա, ինչու, ապրի էս կառավարությունը:

Եվ եթե վիճակագիրը մեկ-մեկ հարցնում է՝ ձի, եզ, կով, Օսեփը, նախ կմկմում է և պակաս գրել տալիս՝ մի ձի, երկու էշ:

Բայց հետո տեսնում է, որ հարկաթերթի մեջ իր ասածը չեն գրել, այլ այն, ինչ ունի: Դրա համար էլ ասում է, թե միջի մարդն է խառնակիչ:

Եթե ջահելները ժողովի ժամանակ նեղացնում են և ասում, թե՛

– Օսեփ ապեր, ունես տուր, – Օսեփը չարանում է, ձայնը երկինք բարձրացնում և սկսում պատմել այն, ինչ հազար անգամ ասել է և լսողն էլ հազար անգամ իմացել, որ սուտ է ասում:

Ի՞նչ է ասում:

Որ աղքատը ծույլ է, ինքը օրնիքուն աշխատել է, որ խանութն իրեն օգուտ չի տվել, որ գուր են կարծում, թե ունևոր է, և վերջում էլ ասում:

Մի սաղ գեղի չափ հարկ են տալիս կառավարության, էլ ի՞նչ եք ուզում:

Եթե այդ չափ, պիտի ասի, որ մի քանի աղքատ տուն է պահում, իր արևի տակ են ապրում:

Օսեփի հարևան մի քանի աղքատ տներ կան, որոնց կանայք նրա տանը բուրդ են լվանում, հաց թխում կամ ուրիշ գործ անում: Օսեփի հոտաղը միշտ այդ տներից կլինի, մաճ քշողն էլ, տավար պահողն էլ:

Եթե մի վուագ գործ լինի, Օսեփը ձեն է տալիս բակից, մեկն ու մեկին կանչում:

Աղքատ տներ են, որոնցից յուրաքանչյուրը մի եզ ունի կամ մի կով, երկու օրավար վար ունի, մի տուն լիքը ուտողներ:

Իրենց գործն անելուց հետո սրա-նրա համար աշխատում են, գլուխ պահում:

Օսեփը դրանց համար է ասում, թե իր արևի տակ են մեծանում. լսողն էլ գիտե, որ այդպես չէ: Օսեփն է տգի պես փակչել նրանց և հացափոր աշխատեցնում:

– Բա խի՞ դողն ընկել էր ջանդ, որ ասում էին պայման կապի բատրակի հետ...

Այդ որ ասեին, Օսեփի ջանը իրոք որ դող էր ընկնում, վեր էր կենում, գեղամիջից հեռանում:

* * *

Գզիրը կտուրից ժողովի է կանչում:

Մեկ-մեկ հավաքվում են դպրոցի բակում և նստոտում պատի տակ, գետնին կամ քարերի վրա:

Ժողովը հարկի մասին է:

Քաղաքից եկած մի ընկեր այս տարվա մասին է խոսում, բացատրում է, թե ինչու է քիչ:

Ուշադիր լսում են, հետո հարցեր են տալիս: Հարցնում են, թե էլի առաջվա պես պիտի հավաքե՞ն՝ հարուստից շատ, միջակից քիչ:

Օսեփն էլ է ժողովի եկել: Նա ոչ մի ժողով բաց չի թողնում, ամենից առաջ է խոսում, աշխատում է ծուռ ու մուռ ճանապարհներով, առակներով իր մտքինն ասել, ուզածն իմանալ: Եթե քաշվում է հարց տալ, մի ուրիշին է խնդրում, որ իմանա:

Եվ ամեն ժողովի, երբ խոսք է բացվում հարկի մասին, նա միշտ նույնն է ասում.

– Աղքատից էլ հարկ առեք, թող մի աբասի լինի, միայն առեք:

Առեք, ասում է, որովհետև աղքատը հարկ չտալով ծուլության է վարժվում, ամեն տեղ նրա խնդիրն առաջ են ընդունում:

Այդ մի յուրահատուկ տեսություն է նրա համար, որի ճշմարիտ լինելուն Օսեփը երբեք չի կասկածում:

Աղքատը դատարանին խնդիր տալիս դրոշմատուրք չի վճարում: Դրա համար էլ աղքատները դատարանին շատ են դիմում և ճնշում ունևորին:

Կամ թե աղքատ գյուղացին համոզված է, որ կառավարությունը հարուստից առնելու է իրեն տա, դրա համար էլ չի ուզում հարստանալ, սեփական տնտեսություն ստեղծել:

Մի խոսքով՝ մի ամբողջ տեսություն իր գործնական միակ առաջարկով, որ անում է Օսեփը ամեն ժողովի, երբ հարկի մասին է խոսք լինում:

– Մի աբասի էլ աղքատից առեք:

Մի անգամ էլ խորհրդի նախագահին Օսեփն առաջարկել էր դիմում տալ կառավարության և իրավունք խնդրել գյուղի հարկը գյուղում բաժանելու:

– Հարյուր մանեթ չեն ուզում գյուղի՞ց, թող երկու հարյուր մանեթ ուզեն, մենակ թե մեզ ասեն՝ էդ երկու հարյուր մանեթը դուք ձեր մեջ փայ արեք:

Գյուղխորհրդի նախագահը ծիծաղել էր.

– Ուրիշ տեղ չասես, Օսեփ ապեր, թե չէ կբռնեն քեզ:

Եվ մինչև հիմա ուրիշ տեղ չի ասել, բայց մտքից էլ չի հանել:

* * *

Նախիրի գալը ժողովը ցրում է: Բոլորը վռագում են տավարը տեղաց անելու:

Նախագահն իզուր է կանչում.

– Ժողովը դեռ պրծել չի. հարցեր կա՞...

Բայց նախիրը «հարց հարցոց» է գյուղի համար:

– Այ տղա, բա էսպես էլ ժողովո՛ւրդ,– թոնթորում է նախագահը, ինքն էլ իր տավարի մոտ գնում, որովհետև կտուրից արդեն ձեն են տալիս:

Գյուղի խոսք է, թե շինականի ապրուստի մասին նախրապանից հարցրու: Նա լավ գիտե, թե ով ի՛նչ ապրանք ունի:

Նախրապանն է, որ նախիրը գյուղում ցրելուց հետո ժողովատեղին է եկել, մնացողներից մի բան իմանա: Բայց բոլորը ցրվել են, ես եմ նստել քարին:

– Օսեփը շատ ա՞ գորբա,– հարցնում են նախրապանին:

– Բա հայտնի բան ա, որ գորբա յա: Էն տավարն ո՛ւմն ա,– ասում է և կողքիս նստում, տրեխի թելը կապում:

– Թամահը շատ ա է՛, հենց էն ա բերանը բաց ման ա ածում, թե որ քյասիբի թիքան կուլ տա: Բայց վե՞րջը փուչ ա նրա:

Եվ երբ հարցնում եմ, թե ինչո՞ւ վերջը փուչ է, նա ուտերը թոթվում է, հետո գրպանից թուփունի քիսան հանում, լցնում չիբուխի կավե գլուխը, մթնում կայծաքարը պողպատին խփում և շրթունքները ծպպացնելով փստացնում:

– Դա մեզ լավ հայտնի յա նրա վերջի կյանքը... Օսեփը շունչը դինջ չի տալու...

Եվ առակ է ասում, թե ինչպես ագահ մի գյուղացու ասում են՝ լուսաբացից մինչև արևմուտք ոտով ինչքան գնաս, այդքան հող կտանք քեզ: Մարդը գնում է, գնում, քանի արևմուտք մոտենում է, այնքան նա քայլերն է շտապեցնում:

Եվ մայրամուտի վերջին պահին ագահությունից բոյով մի մեկնվում է, որ իր պատկած տեղն էլ գավթի:

Նախրապանը առակն ավարտեց ու մահակն առավ, որ գնա:

Մեկ էլ նայեց ինձ և ասաց.

– Հենց էն պատկած տեղն ա մնալու իրան, գորբա Օսեփին...

1925